

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Nečekal jsem, že Perníkář bude mít takový úspěch, říká držitel Thálie Panzenberger

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 16.11.2025 16:26, Datum importu: 16.11.2025 16:42, Zdroj: ostrava.iDNES.cz, Autor: Petra Sasínová, Rubrika: Ostrava - zprávy, Periodicita: Denně, Provozovatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 33 000 Kč, GRP: 0,32, OTS: 28 813, Měsíční návštěvnost: 74 100 000, RU/den: 28 813, RU/měsíc: 251 341

Poprvé byl nominovaný na divadelní Cenu Thálie a hned významnou poctu získal. Petr Panzenberger přesvědčil porotu výkonem v hodinovém monodramatu Perníkář. Roli nastudoval v ostravském divadle Studio G pod vedením režiséra Vojtěcha Štěpánka.

Jedná se o dramatizaci knihy Petra Motýla Perníková chaloupka, která vypráví skutečný příběh vaříče pervitinu Romana Pechy. Panzenberger podle kritiků ztvárňuje vášnivého narkomana, který prošel vězeními i léčebnami, s mimořádnou autenticitou.

Roman Pecha, jehož příběh divákům vyprávíte, je z Havířova a vy jste se v Havířově narodil. Hrál to nějakou roli při vašem obsazení? Spíše to všechno do sebe nějak zapadlo. Vojtěch Štěpánek si na tu knihu delší dobu myslel a při hledání vhodného komorního prostoru se spojil s Vládou a Mirkou Georgievovými ze Studia G. Všichni se známe, oni vědí, že jsem z Havířova, tak je napadlo, že bych tu roli mohl hrát právě já. Měl jsem zrovna volno, tak jsem na to kývl. Uvědomil jsem si taky, že jsem Romana Pechu už viděl. Když nám na základní škole dělali lidé z Renarkonu přednášku o nebezpečí drog, pouštěli nám i videa s příběhy feťáků. A menší zpověď tam měl i on.

Havířov byl a asi stále je známý velkým počtem vaříčů i uživatelů pervitinu. Zasáhlo vás to nějak? Vnímám to. Vyrůstal jsem na sídlišti Šumbark. Často jsem jezdil k babičce do centra Havířova a tehdy tam byl v každém druhém vchodě někdo závislý na pervitinu. Vyskytovaly se tam i komunity narkomanů, kteří spolu bydleli a vařili. Nejříve jsem si myslel, že sdílejí byt, jako studenti, a jen paří... I jedna známá moje maminky do toho spadla a nedopadlo to dobře.

Petr Panzenberger

* Narodil se v roce 1985 v Havířově. Herectví vystudoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě.

* První angažmá získal v brněnské Polárce, poté působil v **Národním divadle** Brno a v HaDivadle.

* Čtyři roky hrál v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, pak přešel do ostravské Komorní scény Aréna a od roku 2018 působí v činohře **Národního divadla moravskoslezského**.

* S komorním divadlem Studio G spolupracuje od jeho vzniku v roce 2019. Je rovněž filmový a televizní herec.

Vám někdo pervitin nabízel? To víte, že ano. Naše partička z paneláku se od toho ale držela dál. Maximálně jsme si zakouřili trávu. Později, když jsem už byl na konzervatoři, jsme trochu experimentovali s lysohlávkami, ale to je všechno. Neštěstí jsem měl k drogám respekt.

Setkání s předlohou

Potkal jste se osobně s Romanem Pechou, kterého hrajete? Setkali jsme se až v den premiéry. Okolnosti byly docela zajímavé. Zavolał Vládovi Georgievovi asi den nebo dva předtím, představil se a zeptal se, jestli by nemohl dostat vstupenku na premiéru. V té době telefonovalo plno lidí a Vládovi nedošlo, o koho jde, tak ho slušně odbyl, že je vyprodáno. Ale pak za námi přišel a řekl, že před chvílí zase někdo volal, nějaký Roman Pecha, že chce přijet na premiéru. A my: „Kdo volal? Vždyť to je on! To je jeho příběh!“ Tak mu hned zavolał zpátky a zařídil pro něj židli. A on skutečně přijel.

A přímo před premiérou jste se potkali? Ano. Vojta Štěpánek chtěl, ať se potkáme, což se ukázalo jako velmi důležité. Jsem trémista, vždycky před premiérou bývám hodně nervózní. A když jsem se najednou dozvěděl, že má přijet člověk, který má za sebou takovou šílenou etapu, včetně zkušeností s polskou mafií a kriminálu, byl jsem totálně rozhozený. Setkali jsme se asi dvě a půl hodiny před představením. Přiznal jsem, že jsem nervózní. A on řekl: „Neboj, to dáš. Vypadáš jako já.“ Tím mě rozesmál a uklidnil. Viděl jsem, že je to veselý člověk, který se nebere nějak vážně, a že mě asi nebude peskovat, když něco neřeknu úplně správně. A ta absolutní nervozita ze mě spadla.

Jak se mu představení líbilo? Užil si to náramně. Dokonce říkal, že jsme mu přidali tak tři roky života. Věřil jsem mu to. Říkal, že je šťastný, že může naším prostřednictvím ten svůj příběh předat dál a varovat lidi.

Jak se má teď Roman Pecha? Je to vzácný příběh s happy endem. Roman žije v Praze, má rodinu, děti. Vypadá trochu starší, než je, ale mentálně je to velice živý člověk, který má rád lidi a rád si povídá. Po premiéře se dal do řeči také s mojí maminkou. Jsou skoro stejně staří a vyskytovali se ve stejné havířovské lokalitě.

Víte, jak na něj přišel spisovatel Petr Motýl, který jeho příběh sepsal v Perníkové chaloupce? Bydleli v Praze vedle sebe. Jako sousedé se prý dali jednou do řeči. Petr Motýl mu řekl, že je z Ostravy, Roman řekl, že je z Havířova, a když se Motýl zeptal, co tam dělal, přiznal, že vařil pervitin a povyprávěl mu, co všechno má za sebou. A Petr Motýl to napsal.

Jak se vám učil text? Bylo to pro mě jednodušší než třeba Richard III., ale mělo to taky svoje. Docela mě potrápily názvy látek a léků, které Roman používal. Některé se učily hrozně. Třeba perchlorethylen jsem nemohl vyslovit správně asi týden. Pak je tam dolzin, dormogen nebo triphenidyl, což taky není jednoduché slovo. A navíc jsem podprahově vnímal to, že je to monodrama, a že nebudu mít vedle sebe kolegu, který mi pomůže, když něco zapomenu. Měl jsem ale štěstí na ideální podmínky v době zkoušek, takže se mi ten text dostal hodně pod kůži a napovídat zatím nepotřebuji.

Kdy vás napadlo, že chcete být hercem? Moje maminka tvrdí, že jsem to říkal od čtyř let. Já si uvědomuji, že někdy v první nebo druhé třídě jsem začal hlásat, že chci být jako Vlasta Burian. Maminka nebyla nadšená, říkala, že bych taky mohl skončit u cirkusu.

Chodil jste do nějakých kroužků? Zpíval jsem jako dítě ve sboru a chodil jsem do dramatického kroužku, ale byla tam moc přísná paní učitelka, tak jsem tam dlouho nevydržel. Na Janáčkovu konzervatoř, kam jsem se nakonec přihlásil, mě navedl kamarád, který tam už chodil na housle a řekl mi, že se tam učí i herectví. To jsem totiž ani nevěděl. Sehnal mi od spolužáků nějaké texty, které jsem se učil, a pomohl mi s notami a stupnicemi, protože se jednalo o obor hudebně-dramatický. A ono to vyšlo.

Pochyboval jste někdy, že jste si zvolil správně? Skoro pořád. Věděl jsem, že herectví chci dělat a chci tomu dát úplně všechno, ale nevěděl jsem, jestli to dělám správně. Nebyl jsem si jistý. A když v roce 2014 skončilo v Ústí nad Labem Činoherní studio a já se ocitl bez zaměstnání, uvažoval jsem i o tom, že bych se měl živit něčím úplně jiným.

7 fotografií

A teď už si věříte? Je to lepší. Asi od pětatřiceti jsem začal přemýšlet jinak. Souvisí to i s narozením dětí. Člověk jim musí věnovat všechno, přitom musí být trpělivý a nesmí věci uspěchávat. Tento přístup přerostl i do mého pracovního života. Našel jsem větší klid na přemýšlení o postavách. A s nově nabytou harmonií přišla i lepší melodie práce.

Míváte herecké noční můry? Teď už ani ne, ale mívával jsem. Jednou se mi zdálo, že jsem přišel na scénu v kostýmu a všichni kolegové byli nazí. Říkali, co děláš, režisér to změnil. Viděl jsem všechny kolegyně a kolegy nahé. Měl jsem se taky svléknout a styděl jsem se.

Proč jste vlastně odešel z Komorní scény Aréna? Ne, že by se mi tam nelíbilo, ale potřeboval jsem změnu. Najednou jsem pocítil zvláštní touhu po něčem obrovském a doufal jsem, že to někde jinde najdu. Chtěl jsem jít na volnou nohu, ale Vojta Štěpánek mi nabídl místo v souboru **Národního divadla moravskoslezského** a řekl, že se mnou možná zkusí i něco většího.

Prekvapil vás úspěch Perníkáře? Nikdo z nás to nečekal. Osobně jsem to představení nevnímal jako nějak výjimečné, i když jsem cítil, že jsme to s Vojtou udělali dobře. Pak ale začaly přicházet pozitivní reference, a to i od lidí, kterých si velmi vážím. A když se k nám začali sjíždět kritici z Prahy, přijelo jich postupně asi deset, říkal jsem si, že se něco děje.

Co vám zatím přinesla cena Thálie? Radost, spousty objetí, krásných zpráv, podporu a lásku.

Co si přejete jako herec? Máte nějaké role, po kterých toužíte? Docela rád bych si zahrál třeba Cyrana z Bergeracu. Nos prý na to mám.

Petr Topič, MAFRA

FotoGallery:

Petr Panzenberger v hodinovém monodramatu Perníkář. Za roli vaříče a uživatele pervitinu získal Cenu Thálie. (11. listopadu 2025)

Tomáš Rossi, Studio G Ostrava

Petr Panzenberger se stal držitelem Ceny Thálie v kategorii činohra (1. listopadu 2025).

Petr Topič, MAFRA

Cenu Thálie 2025 za mužský výkon v činohře získal Petr Panzenberger. (1. listopadu 2025)

Petr Topič, MAFRA

Cenu Thálie 2025 za mužský výkon v činohře získal Petr Panzenberger. (1. listopadu 2025)

Petr Topič, MAFRA

Petr Panzenberger v hodinovém monodramatu Perníkář. Za roli vaříče a uživatele pervitinu získal Cenu Thálie. (11. listopadu 2025)

Tomáš Rossi, Studio G Ostrava

Petr Panzenberger v hodinovém monodramatu Perníkář. Za roli vaříče a uživatele pervitinu získal Cenu Thálie. (11. listopadu 2025)

Tomáš Rossi, Studio G Ostrava

Petr Panzenberger v hodinovém monodramatu Perníkář. Za roli vaříče a uživatele pervitinu získal Cenu Thálie. (11. listopadu 2025)

Tomáš Rossi, Studio G Ostrava

idnes.cz
ZPRÁVY : KRAJE : OSTRAVA

Zprávy Sport Občany Tipy na výlet Počasí Ženy ve vězení Zdraví

Nečekal jsem, že Perníkář bude mít takový úspěch, říká držitel Thálie Panzenberger

Petra Sedláková
16. listopadu 2025 10:26

Poprvé byl nominovaný na divadelní Cenu Thálie a hned významnou poctu získal. Petr Panzenberger přesvědčil porotu výkonem v hodinovém monodramatu Perníkář. Rolí nastudoval v ostravském divadle Studio G pod vedením režiséra Vojtěcha Štěpánka.

Jedná se o dramatickou knihu Petra Motýla Perníkovi chaloupka, která vypráví skutečný příběh vaříče pervitinu Romana Pechy. Panzenberger podle kritiky ztvárňuje vášnivého narkomana, který prošel vězením i léčeními, s mimořádnou autentičností.

Roman Pecha, jehož příběh divákům vyprávíte, je z Havlíkova a vy jste se v Havlíkově narodil. Hrál to nějakou roli při vašem obsazení? Spíše to všechno do sebe nějak zapadalo. Vojtěch Štěpánek si na tu knihu dělal dobrou mysl a při hledání vhodného komorního prostoru se spojil s Václavem a Mirkou Georgevými ze Studia G. Věšáci se známe, oni vědí, že jsem z Havlíkova, tak je napadlo, že bych tu roli mohl hrát právě já. Měl jsem zrovna volno, tak jsem na to kývl. Určitě jsem si taký, že jsem Romana Pechu už viděl. Když mám na základní škole oblati lidí z Renarkonu přednášku o nebezpečí drog, používá tam i videa s příběhy Petků. A měřil zpodob tam měl i on.

1000000 Kč
Cena v soutěži
1000000 Kč
Hlasujte na idnes.cz

Havlíkov byl a asi stále je známý velkým počtem vaříčů i uživatelů pervitinu. Zaslouho vás to nějak? Vnímám jsem to. Vyřítal jsem na sídlišti Šumavka. Často jsem jezdit k tabulce do centra Havlíkova a tehdy tam byl v každém ohlédnutí někdo zvlášť na pervitinu. Vyskytovaly se tam i komunity narkomanů, kteří spolu bydleli a vařili. Nejdříve jsem si myslel, že slyšel byt, jako student, a jen paň... I jedna známá moje maminky do toho spadla a

nedopadlo to dobře.

Vám někdo pervitin nabízel?

To víte, že ano. Naše partička z paneláku se od toho ale držela dál. Maximálně jsme si zakouřili trávu. Později, když jsem už byl na konzervatoři, jsme trochu experimentovali s lysohlávkami, ale to je všechno. Neštěstí jsem měl k drogám respekt.

Setkání s předlohou

Potkal jste se osobně s Romanem Pechou, kterého hrajete?

Setkali jsme se až v den premiéry. Okolnosti byly docela zajímavé. Zavola Vláďovi Georgievovi asi den nebo dva předtím, představil se a zeptal se, jestli by nemohl dostat vstupenku na premiéru. V té době telefonovalo plno lidí a Vláďovi nedošlo, o koho jde, tak ho slušně odbyl, že je vyprodáno. Ale pak za námi přišel a řekl, že před chvílí zase někdo volal, nějaký Roman Pecha, že chce přijet na premiéru. A my: „Kdo volal? Vždyť to je on! To je jeho příběh!“ Tak mu hned zavola zpátky a zařídil pro něj židli. A on skutečně přijel.

A přímo před premiérou jste se potkali?

Ano. Vojta Štěpánek chtěl, ať se potkáme, což se ukázalo jako velmi důležité. Jsem trémista, vždycky před premiérou bývám hodně nervózní. A když jsem se najednou dozvěděl, že má přijet člověk, který má za sebou takovou šilenou etapu, včetně zkušeností s polskou mafií a kriminálu, byl jsem totálně rozhozený. Setkali jsme se asi dvě a půl hodiny před představením. Přiznal jsem, že jsem nervózní. A on řekl: „Neboj, to dáš. Vypadáš jako já.“ Tím mě rozesmál a uklidnil. Viděl jsem, že je to veselý člověk, který se nebere nějak vážně, a že mě asi nebude peskovat, když něco neřeknu úplně správně. A ta absolutní nervozita ze mě spadla.

Reklama

Jak se mu představení líbilo?

Užil si to náramně. Dokonce říkal, že jsme mu přidali tak tři roky života. Věřil jsem mu to. Říkal, že je šťastný, že může naším prostřednictvím ten svůj příběh předat dál a varovat lidi.

Jak se má teď Roman Pecha?

Je to vzácný příběh s happy endem. Roman žije v Praze, má rodinu, děti. Vypadá trochu starší, než je, ale mentálně je to velice živý člověk, který má rád lidi a rád si povídá. Po premiéře se dal do řeči také s mojí maminkou. Jsou skoro stejně staří a vyskytovali se ve stejné havířovské lokalitě.

Znovu si Cenu Thálie odnesly Tereza Dočkalová a Monika Absolonová

Víte, jak na něj přišel spisovatel Petr Motýl, který jeho příběh sepsal v Perníkové chaloupce?

Spisovatel Petr Motýl se na jeho příběh vydal v roce 2018, když byl v Havířově. Petr

Petr Panzenberger

- Narodil se v roce 1985 v Havířově. Herectví vystudoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě.
- První angažmá získal v brněnské Polárce, poté působil v Národním divadle Brno a v HaDivadle.
- Čtyři roky hrál v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, pak přešel do ostravské Komorní scény Aréna a od roku 2018 působí v činohře Národního divadla moravskoslezského.
- S komorním divadlem Studio G spolupracuje od jeho vzniku v roce 2019. Je rovněž filmový a televizní herec.

Reklama

Komerční sdělení

Lednice jako life coach? Třetina lidí chce hlásit nedostatek zeleniny

byla u něj v Praze vedle sebe. Jako sousede se pry dali jednou do reci. Petr Motýl mu řekl, že je z Ostravy, Roman řekl, že je z Havířova, a když se Motýl zeptal, co tam dělal, přiznal, že vařil pervitin a povyprávěl mu, co všechno má za sebou. A Petr Motýl to napsal.

Jak se vám učil text?

Bylo to pro mě jednodušší než třeba Richard III., ale mělo to taky svoje. Docela mě potrápily názvy látek a léků, které Roman používal. Některé se učily hrozně. Třeba perchlorethylen jsem nemohl vyslovit správně asi týden. Pak je tam dolzin, dormogen nebo triphenidyl, což taky není jednoduché slovo. A navíc jsem podprahově vnímal to, že je to monodrama, a že nebudu mít vedle sebe kolegu, který mi pomůže, když něco zapomenu. Měl jsem ale štěstí na ideální podmínky v době zkoušek, takže se mi ten text dostal hodně pod kůži a napovídat zatím nepotřebuji.

Reklama

Kdy vás napadlo, že chcete být hercem?

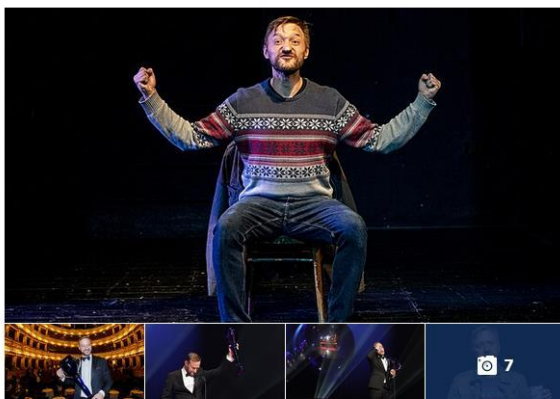
Moje maminka tvrdí, že jsem to říkal od čtyř let. Já si uvědomuji, že někdy v první nebo druhé třídě jsem začal hlásat, že chci být jako Vlasta Burian. Maminka nebyla nadšená, říkala, že bych taky mohl skončit u cirkusu.

Chodil jste do nějakých kroužků?

Zpíval jsem jako dítě ve sboru a chodil jsem do dramatického kroužku, ale byla tam moc přísná paní učitelka, tak jsem tam dlouho nevydržel. Na Janáčkovu konzervatoř, kam jsem se nakonec přihlásil, mě navedl kamarád, který tam už chodil na housle a řekl mi, že se tam učí i herectví. To jsem totiž ani nevěděl. Sehnal mi od spolužáků nějaké texty, které jsem se učil, a pomohl mi s notami a stupnicemi, protože se jednalo o obor hudebně-dramatický. A ono to vyšlo.

Pochyboval jste někdy, že jste si zvolil správně?

Skoro pořád. Věděl jsem, že herectví chci dělat a chci tomu dát úplně všechno, ale nevěděl jsem, jestli to dělám správně. Nebyl jsem si jistý. A když v roce 2014 skončilo v Ústí nad Labem Činoherní studio a já se ocitl bez zaměstnání, uvažoval jsem i o tom, že bych se měl živit něčím úplně jiným.

A teď už si věříte?

Je to lepší. Asi od pětatřiceti jsem začal přemýšlet jinak. Souvisí to i s narozením dětí. Člověk jim musí věnovat všechno, přitom musí být trpělivý a nesmí věci uspěchávat. Tento přístup přerostl i do mého pracovního života. Našel jsem větší klid na přemýšlení o postavách. A s nově nabytou harmonií přišla i lepší melodie práce.

Míváte herecké noční můry?

Teď už ani ne, ale mívával jsem. Jednou se mi zdálo, že jsem přišel na scénu v kostýmu a všichni kolegové byli nahí. Říkali, co děláš, režisér to změnil. Viděl jsem všechny kolegyně a kolegy nahé. Měl jsem se taky svléknout a styděl jsem se.

Reklama

Proč jste vlastně odešel z Komorní scény Aréna?

Ne, že by se mi tam nelíbilo, ale potřeboval jsem změnu. Najednou jsem pocítil zvláštní touhu po něčem obrovském a doufal jsem, že to někde jinde najdu. Chtěl jsem jít na volnou nohu, ale Vojta Štěpánek mi nabídl místo v souboru Národního divadla moravskoslezského a řekl, že se mnou možná zkusí i něco většího.

Překvapil vás úspěch Perníkáře?

Nikdo z nás to nečekal. Osobně jsem to představení nevnímal jako nějak výjimečné, i když jsem cítil, že jsme to s Vojtou udělali dobře. Pak ale začaly přicházet pozitivní reference, a to i od lidí, kterých si velmi vážím. A když se k nám začali sjíždět kritici z Prahy, přijelo jich postupně asi deset, říkal jsem si, že se něco děje.

Co vám zatím přinesla cena Thálie?

Radost, spousty objetí, krásných zpráv, podporu a lásku.

Co si přejete jako herec? Máte nějaké role, po kterých toužíte?

Docela rád bych si zahrál třeba Cyrana z Bergeracu. Nos prý na to mám.

Reklama

Vstoupit do diskuse

Přechíst
později

Sdílet
článek

Témata: Zprávy z Karviné a okolí, Moravskoslezský kraj, Národní divadlo moravskoslezské, Zprávy z města Ostravy a okolí, Havířov, premiéra, metamfetamin, Petr Motýl

VYBRALI JSME PRO VÁS

Jak budou otevřené obchody na státní svátek 17. listopadu 2025

17. listopad 2025 vychází na pondělí, a protože si o tomto datu připomínáme Den boje za svobodu a demokracii a...

🕒 vydáno 16. listopadu 2025

Žďár zřídí agenturu, která by mohla prázdné soukromé byty pronajímat potřebným

Na jedné straně rodiny, jež nemají kde bydlet. Na druhé vlastníci bytů, kteří je kvůli obavám z problematických...

🕒 vydáno 16. listopadu 2025 9:09

Cimrmanovský žánr jsem musel trefit tak, abych zapadl, přiznává Miroslav Táborský

Sedíme v šatně žižkovského Divadla Jára Cimrmana. Mezi námi leží na malém stolečku žezlo, královská koruna a...

🕒 vydáno 14. listopadu 2025

Vánoční gala koncerty 2025 v Lichtenštejnském paláci

Čím si zpříjemnit advent a vánoční svátky? Odpočinek od starostí a navození sváteční atmosféry vám...

Žena se smála, až plakala, vzpomíná Reiner na Aristokratku. S knihami teď končí

Cimrmanovský žánr jsem musel trefit tak, abych zapadl, přiznává Miroslav Táborský

Sedíme v šatně žižkovského Divadla Jára Cimrmana. Mezi námi leží na malém stolečku žezlo, královská koruna a...

vydáno 14. listopadu 2025

Vánoční gala koncerty 2025 v Lichtenštejnském paláci

Čím si zpříjemnit advent a vánoční svátky? Odpočinek od starostí a navození sváteční atmosféry vám...

Žena se smála, až plakala, vzpomíná Reiner na Aristokratku. S knihami teď končí

Po úctyhodné době 34 let a víc než 600 vydaných knihách se Martin Reiner rozhodl, že zastaví činnost úspěšného...

vydáno 18. listopadu 2025 12:28

Piráti na Jirásku do roka a do dne proti všem. Proč Skopeček prošel a Richterová ne?

Kdo sledoval páteční zasedání Poslanecké sněmovny, ten to ví, kdo ne, hned se dozví. Rozmrzelí poslanci všech stran...

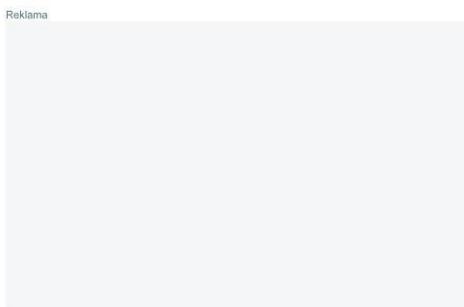
vydáno 16. listopadu 2025

GLOSA: Ploché, sterilní, bez atmosféry a tajemství. Tohle nejsou mé Rychlé šípy

Klub Rychlé šípy z pera spisovatele Jaroslava Foglara se dočkal už dvou adaptací. Seriálové z roku 1969 v režii...

vydáno 10. listopadu 2025

Zemřel publicista a kulturní redaktor Karel Oujezdský, výrazná rozhlasová osobnost

Ve věku 79 let zemřel publicista a dlouholetý kulturní redaktor stanice Českého rozhlasu Vltava Karel Oujezdský....

vydáno 10. listopadu 2025 16:22

Zrod SS: před sto lety vznikla organizace, která se stala symbolem zla

Před 100 lety vznikl v Německu ochranný oddíl SS – nenápadná skupina několika mužů, jejímž úkolem bylo...

vydáno 16. listopadu 2025

Konec automatických dávek. Británie chystá přísnější podmínky pro migranty

Britská vláda chystá zpřísnění podmínek pro migranty, kteří do země přicházejí nelegální cestou v rekordně velkých...

vydáno 16. listopadu 2025 7:38

Dovolená ve Vysokých Tatrách 2025: Zima, jež přináší skutečné zážitky

Přišel a do futrálu mi vysypal výkaly. Tvrdá škola, líčí zpěvák Mikolas hrani na ulici

Ve světě má velký úspěch a fankyry po něm šílí, kamkoli se hne. Přesto je hudebník Mikolas skromnost sama a je...

vydáno 12. listopadu 2025

Génius mezi mantinely slaví 50. Leškův příběh očima spoluhráče Balaštíka

Ve Zlíně odehrál devatenáct sezon, jeho dres s číslem 19 visí pod střešou zimního stadionu a je nejproduktivnějším...

